

BESANI

www.besani.rs
Bulevar Mihajla Pupina 10e
Beograd

DIREKTOR

Goran Stojičić

UREDNIKA

Emina Ignjatović

LEKTURA

Emina Ignjatović

KOREKTURA

Ivana Grbić

ILUSTRACIJA ZA KORICE

Valentina Talijan

PRELOM

Besani

ŠTAMPA

Junior, Beograd

Tiraž: 100 primeraka

Beograd, 2026.

Valentina Talijan
Sektor tri

„Sa romanima kakvi su danas,
ne može se dići revolucija.”

Miloš Crnjanski

2027. godina

Uglavnom ništa nije onako kako izgleda. Da me je neko posmatrao kako sedim u kancelariji dišući u kesu ispred psihološkinje iz ljudskih resursa, pomislio bi da sam upala u nekakav veliki problem i da sam suviše slaba da se sa njim nosim. Što, iskreno, uglavnom jeste bila istina. Međutim, to je takođe i ono što mi je bilo potrebno da taj neko misli. Zbog kombinacije svojih slabosti i jakih strana bila sam birana za misije.

Samo što sam se vratila sa poslednjeg zadatka, zbog kog sam čak jedanaest meseci bila u drugoj zemlji, stigao je mejl da sam pozvana na razgovor za posao. To je značilo samo jedno: neko iz Sektora tri poslao je moj CV koji paše baš toj poziciji i sad je trebalo da se spremim za prvi razgovor. Ukucala sam u pretraživač ime kompanije u koju idem, kao i opis posla kojim ću se baviti – baš kao i bilo koji drugi kandidat koji bi istražio svog budućeg poslodavca.

Tako su u Sektoru stvari funkcionisale: neko tamo pravio je u moje ime određene korake, a ja sam samo sledila dalje. Specifičnost moje jedinice bila je upravo sposobnost svakog od nas da na osnovu tragova izvlačimo pretpostavke o tome šta se od nas traži. U običnom svetu, pretpostavka jeste majka greške, ali ne i u našem – u svetu Sektora tri. Zato je za ulazak u jedinicu potreban, pored ostalih sposobnosti, visok IQ, dovoljan da od nasumičnih podataka sklopiš jasnu sliku zahteva

koji je stavljen pred tebe, pre ili kasnije. U mom slučaju obično kasnije. Ljudi van Sektora tri mogu da obavljaju jedan zadatak, mi smo morali da obrađujemo različite podatke sklapajući ih u celinu i da se neosetno šaltamo sa jednog na drugi ili čak obavljamo više zadataka istovremeno – u tome sam uživala. Kao mala, bila sam ono tiho dete koje niko nikada nije primećivao. Niko nije znao šta sve mogu i šta sve znam, osim Sektora – to će mi postati jasno mnogo godina kasnije. Na zadacima nema nikoga da me prati i nadgleda, ja sam samo obična devojka koja živi svoje životne probleme. Upoznajući mesto na koje sam poslata, sama treba da shvatim zbog čega sam tu. To mi nije teško padalo, volela sam samoću.

Nisam poznavala nikog iz Sektorove jedinice čiji sam deo bila, nisam znala koliko nas ima ni gde smo raspoređeni. Zapravo, nisam se prijavila direktno za Sektor tri niti za specifičnu jedinicu, javila sam se nakon završenog fakulteta na oglas za posao i tako ušla u za mene do tada nepoznati svet. Trebao mi je bilo kakav posao kako ne bih morala da se vratim kod roditelja u malo mesto, iz kog sam otišla još kao tinejdžerka u potrazi za obrazovanjem i slobodom. U oglasu su tražili asistentkinju uz vrlo jednostavne uslove; nisam ispunjavala nijedan, ali sam do odlaska na razgovor sve potrebno savladala dovoljno da o tome mogu da razgovaram. Za ostalo bih se snalazila kad do toga dođe – tako sam oduvek živela. Obuku sam prošla sama, prateći instrukcije koje su stizale usput i koje su mi pričale priču o Sektoru i tome za koga i zašto radim. Brzo sam shvatila da o poslu na koji sam se prijavila nema ni govora. Da sam preskočila neki korak, ispala bih; doživljavala sam dalji tok kao igru. Prelazeći korake, saznala sam za jedinicu. Mislim da im je bilo važno da

imamo osećaj zajedništva i podrške, pa su zbog toga taj podatak podelili sa nama, meni nije bio značajan – navikla sam na samoću. Sektor se ipak uvek trudio da se osećam kao deo porodice. Nisam znala kako bi bilo izaći iz jedinice, nisam tada ni pomišljala na to, ali kao neka zadnja misao javljalo mi se da takva mogućnost ne bi bila lak izazov.

U jedinici nije bilo oružja ni nasilja bilo kog oblika. Nikada, za sve ove godine, nisam morala da naučim da rukujem oružjem, bojala sam ga se. Bila sam usmerena da prođem kroz razne sportove i borilačke veštine samostalno, posećujući gradske klubove pod izgovorom da mi je potrebna rekreacija. Srećom, nikada nisam morala da upotrebim ništa od naučenog, jer mi sve to nije baš najbolje išlo. Moji zadaci uglavnom su bili u korporativnom, javnom ili nevladinom sektoru, trebalo je da se družim, da posmatram, skupljam podatke koje sam prenosila. U vrlo retkim situacijama morala sam da pravim rizične korake u pokušaju da dođem do materijala. Sve je uvek bez većih problema prirodno vodilo do ispunjenja cilja misije. Spolja gledano, ništa me nije izdvajalo, nisam privlačila pažnju ni lepotom ni na neki drugi način. Za razliku od filmova u kojima su agentkinje zavodnice što iz subjekata izvlače potrebne informacije, ja nikad nisam bila sposobna da zavedem, čak ni red u svoj život. Kao neki sporedan lik.

Nije mi se išlo na taj razgovor, trebala mi je pauza od posla. Bila sam mentalno loše – nekoliko meseci ranije ustanovila sam da sam u depresiji, kojoj sam bila sklona od detinjstva. Izolovanost prethodnog mesta spojila me je sa njom kao sa starim prijateljem. Nisam imala pristup svojoj terapeutkinji tokom čitavog trajanja misije. Bilo je dana kada nisam bila sposobna da uradim

ništa osim zadatka. Poslednja dva meseca provela sam u gotovo vegetativnom stanju gledajući iznova i iznova jedne iste crnobebe filmove. Kada sam bila mala, mama me je navukla na ljubavne filmove i romane kako bi mi pomogla da zaboravim na događaje oko sebe, to je praksa koju sam zadržala. Hajde da kažemo da je bilo uključeno i mnogo čipsa i ceđenih sokova u malim bocama – imala sam problem sa zloupotrebom soka od narandže.

Sedela sam u hodniku kompanije čekajući svoj red za intervju. Stepeništem je sišao mali pas, kombinacija džek rasela i pinča, imao je abažur oko glave koji ga je sprečavao da se igra svežom ranom na svojoj guzici. Stao je između mene i vrata i pišnuo, nasmejala sam se od srca, kako i inače bih. Ne treba se na zadacima ponašati drugačije nego što se ponašamo svakodnevno, a ja sam pse obožavala – iako nisam mogla da imam psa. Recepcionerka je počela da viče. Pitala sam se zašto su me poslali u ovakvu rupu, šta im je potrebno odavde.

Vrata su se ubrzo otvorila, a pored mene je prošla prethodna kandidatkinja, krećući se prema izlazu.

„Mašo? Izvoli, pridruži nam se” – pokazala je jedna od žena rukom ka vratima.

„Dobar dan” – obratila sam se svima sedajući za okrugli sto.

„Oho! Nije li to čuvena Maša Orlović!” – viknuo je omanji mladić sa moje desne strane.

„Čuvena po čemu?” – pocrvenela sam i gledala u pod; nikada nisam volela pažnju.

„Pa otkad smo videli tvoj CV, samo o tebi pričamo! Gde si se krila do sada?”

„Radila sam na drugom projektu, no evo, vratila sam

se nazad, pa rekoh da pokušam kod vas” – nasmejala sam se stidljivo.

„Zašto baš kod nas?”

„Zar ne žele svi da rade kod vas? Dok sam kao mlađa posećivala vaše događaje, uvek sam se pitala kako sve to iza funkcioniše. Mislila sam o tome kako bi bilo lepo biti makar šraf u stolu ove organizacije.”

Klimali su glavama zadivljeno. Nisam lagala. Uostalom, ja bih svuda bila šraf da mogu i posmatrala kako se stvari dešavaju. Na zadacima treba da budem to što jesam, zbog toga su me poslali baš tu.

„Ovo što znamo o tebi bilo bi dovoljno da te primimo, ali reci mi imaš li muža, momka.”

„Ju! Zaboravi da si ovo čula, molim te!” – viknula je devojka koja me je pustila u prostoriju.

„U redu je” – nasmejala sam se.

„Ne moraš da mu odgovoriš na ovo i, molim te, nemoj da nas tužiš.” Ona je bila iz ljudskih resursa.

„Pa šta, nisam pitao ništa loše, hoću da znam da neće da zapali već sutra odavde. Uostalom, ovde se nekad radi po dvadeset sati, nekim danima neće ni odlaziti kući. Šta god da ima, raspašće se” – prekrstio je ruke i digao nos.

„Odgovoriću, u redu je. Nemam ni muža, ni momka, ni kućnog ljubimca. Nemam hranu u frižideru, osim svežeg voća i povrća i namaza koji traju po nekoliko dana. Dođavola, nemam ni frižider. Ništa nemam i sasvim sam slobodna da vam se u potpunosti posvetim. I voljna sam da se preselim u ovaj grad već sutra.”

„To je sve što mi je trebalo da čujem, ona je moja, raspuštajte sve ovo dalje” – rekao je, ustao od stola i otišao demonstrativno.

„Okej, to je izgleda to, dođi u ponedeljak na posao,

tada ćemo nastaviti razgovor.”

Svi smo ustali, a ja sam krenula na voz. Na pauzama između zadataka živela sam u svojoj staroj sobi kod roditelja. Uglavnom sam bila odsutna, pa sam te kratke periode tamo mogla da istrpim. Trebalo mi je da spavam i da se osećam sigurno. Nismo se nikako slagali, ali bar nisam morala stalno da se okrećem iza leđa, to mi je bilo dovoljno. U toj ustaljenoj haotičnosti naših odnosa osećala sam se bezbedno. Kakav god da je bio, to je bio jedini dom koji sam poznavala.
